

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

PREDATOR CITIES SERIES 3

INFERNAL DEVICES

สมรรถมิลาเมือง ตอน นรกสังหาร

ENTER

ทดลองอ่าน

Philip Reeve เขียน

ภัทรวรรณ บุรณมาตร์ แปล

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

PREDATOR CITIES SERIES 3

INFERNAL DEVICES

สมรรถมูล่าเมือง ตอน นรกสังหาร

สมรภูมิล่าเมือง ตอน นรกสืบทาส

Philip Reeve เขียน ปัทมวรรณ บุรณมาตร์ แปล

Infernal Devices

Text Copyright © Philip Reeve, 2005

All rights reserved.

The original edition is published and licensed by Scholastic Ltd.

Scholastic Ltd., 24 Eversholt Street, London, NW1 1DB.

through Arika Interrights Agency

Cover illustration © Ian McQue, 2018

Cover illustration reproduced by permission of Scholastic Ltd.

Thai edition © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-0631-1

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญบุรีนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

นักหนาสาหัสมากกว่าทอมและเฮสเตอร์จะได้พบกับชีวิตที่สุขสงบ ในที่สุดพวกเขาก็ได้อาศัยอยู่ในเมืองดีๆ อยู่ในที่ที่ห่างไกลจากสมรภูมิไล่ล่าโดยไม่มีใครล่วงรู้ ไม่ต้องหวาดกลัวเมืองนักล่าอีกต่อไป

ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนจะเข้าที่ลงตัวแล้ว เหมือนว่าเรื่องราวจบบริบูรณ์ ทว่าความเป็นจริงก็แค่การได้หยุดพักร้อนนานหน่อยเท่านั้น พักนานสิบหกปีเพื่อที่จะเริ่มต้นการผจญภัยครั้งใหม่...ไม่สิ ควรบอกว่าเป็นการผจญภัยอันเดิมที่พวกเขาหนีมันมาต่างหาก กลับไปสู่สมรภูมิไล่ล่าด้วยวัยที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อเผชิญหน้ากับเหล่าคน (และไม่ใช่คน) ในอดีตซึ่งยังไม่ล้มหายตายจากไป

ถ้าคุณยังระลึกได้ว่าตอนจบของเล่มที่แล้วทั้งทำยไว้ว่าเฮสเตอร์กำลังตั้งครมร์ ซึ่งก็ไม่มีอะไรพลิกโผ ทอมกับเฮสเตอร์มีลูกด้วยกันหนึ่งคน และ 'เร็น' นี้เองก็คือสาเหตุแห่งการออกเดินทางอีกครั้งของทั้งสอง ควบคู่ไปกับการออกเผชิญโลกอันโหดร้ายเป็นครั้งแรกของเด็กสาว จึงรับประกันเลยว่าสมรภูมิล่าเมืองเล่มนี้ ความสนุกจะเพิ่มขึ้นเป็นสอง...ไม่สิ เป็นสามเท่าไปเลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บูคส์

ประวัตินักเขียน

ฟิลลิป รีฟ เกิดในเมืองไบรตัน ประเทศอังกฤษ เขาสนใจด้านการวาดภาพประกอบ ตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์ และทำภาพยนตร์ฟิล์ม 8 มม. ต้นทุนต่ำสุดๆ ระหว่างที่เรียนอยู่ เขาจบการศึกษาจากวิทยาลัยศิลปะ และเทคโนโลยีเคมบริดจ์เชียร์ จากนั้นก็กลับมาไบรตันเพื่อทำงานในร้านหนังสือเล็กๆ ระหว่างที่ทำตามความฝันในงานที่แทบไม่ได้เงินอะไรเลยไปด้วย เขาเป็นทั้งนักเขียน ผู้กำกับ และผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ต้นทุนต่ำและโครงการภาพยนตร์ตลกในเวลาว่าง และเขายังร่วมเขียนละครเพลงเรื่อง The Ministry of Biscuits อีกด้วย แต่ชีวิตงานของเขาก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปเมื่อขาดเงินทุน เขาต้องหันไปทำงานด้านการ์ตูนและกลายเป็นนักวาดภาพประกอบอิสระในช่วงต้นยุค 1990 ผลงานวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขา คือ Mortal Engines ตีพิมพ์ในปี 2001 และประสบความสำเร็จโด่งดังในทันที

เขาได้รับการขนานนามว่าเป็นนักเขียนหนังสือสำหรับเด็กที่สร้างสรรค์ และกล้าหาญที่สุดคนหนึ่งในยุคปัจจุบัน ผลงานของเขาหลายเรื่องได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Whitbread Children's Book of the Year และรางวัล WHSmith People's Choice Awards และชนะรางวัล CILIP Carnegie Medal, Blue Peter Book of the Year, Nestle Book Prize Gold Award และ Guardian Children's Fiction Prize ปัจจุบันเขาอาศัยอยู่กับภรรยาและลูกชายในเมืองดาร์ตมัวร์

จากใจนักเรียน

ผมขอขอบคุณทุกคนที่สำนักพิมพ์ Scholastic โดยเฉพาะคริสเต็น สกิดมอร์และฮอลลี สกิดส์สำหรับความช่วยเหลือและคำแนะนำตลอดการเขียนหนังสือเล่มนี้

ฟิลลิป รีฟ
ดาร์ทมั้วร์ 2003

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

องก์ที่หนึ่ง

1

ตื่นจากนิทรา

แรกสุดนั้นทุกอย่างว่างเปล่า แต่แล้วก็เกิดประกายวาบ เสียงซ่าส่งเข้ามารบกวนสายใยบางเบาแห่งห้วงฝันและความทรงจำ จากนั้นก็เป็นเสียงกระแทก เสียงคำราม แล้วลำกระแสไฟฟ้าสีฟ้าขาวก็เล่นผ่านร่าง ซัดเข้าสู่ร่องแนวแห่งผากในสมองของเขาราวกับคลื่นยักษ์ที่โถมเข้าใส่ถ้ำริมทะเลร่างของเขากระตุกเกร็งขึ้นเสียจนแทบเสียการทรงตัวถ้าไม่เพราะกะโหลกเหล็กถูกยึดไว้อยู่ เขารีตร้องออกมาและตื่นขึ้น ได้ยินเสียงสัญญาณซ่าๆ จากเครื่องจักร รู้สึกราวกับตกจากที่สูง

เขาจำได้ว่าตนเองกำลังจะตาย จำใบหน้ามีรอยบากของเด็กสาวผู้หนึ่งซึ่งก้มมองเขายามที่เขาทอดร่างบนหญ้าเปียก เด็กคนนั้นเป็นคนสำคัญ คนที่เขาให้ความสนใจมากเกินกว่าที่สตอล์กเกอร์ตัวใดควรจะสนใจสิ่งไหนทั้งสิ้น และก็มีความบางอย่างที่เขาอยากบอกกับเธอ แต่เขาบอกไม่ได้ ตอนนั้นสิ่งที่เหลืออยู่มีเพียงภาพคงค้างของใบหน้าบิดเบี้ยวนั้น

เธอชื่ออะไรนะ... ริมฝีปากของเขายังจำได้

"ฮะ..."

"มันฟื้นแล้ว!" เสียงหนึ่งอุทาน

"เฮล..."

"ช่วยชาร์จอีกทีซี ด่วนเลย"

"กำลังชาร์จ..."

"เฮลเทอร์..."

"ทุกคนถอย!"

แล้วกระแสไฟฟ้าที่พาดลงมาก็ผลาญทุกสิ่งแม้แต่สายใยแห่งความทรงจำสุดท้าย เขารู้เพียงแค่ว่าเขาคือสตอลก์เกอร์ซัวร์ก์ ลูกตาข้างหนึ่งเริ่มทำงานได้อีกครั้งจนเห็นเงาร่างๆ เคลื่อนที่อยู่บนจอภาพที่เต็มไปด้วยสัญญาณรบกวนราวกับพายุหิมะ เขามองนิ่งตอนที่เงาเหล่านั้นค่อยๆ ซ้อนเข้าด้วยกันจนกลายเป็นร่างมนุษย์ ร่างที่ต้องแสงไฟโดยมีฉากหลังคือท้องฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยหมู่เมฆลอยเร่อย่างแสงจันทร์ ฝนตกหนักสม่ำเสมอ พวกมนุษย์ชีวิตเดียวที่ใส่แว่นตาก็อกเกล็ดกับเครื่องแบบและเสื้อคลุมพลาสติกต่างมามุงกันอยู่รอบหลุมศพเปิดโล่งของเขา บ้างถือตะเกียงควอตซ์-ไอโอไดน์ บ้างร่นกับเครื่องจักรที่มีท่อเรืองแสงและปุ่มสว่างเป็นแถว สายจากเครื่องจักรนั้นโยงมาเชื่อมกับร่างของเขา เขาสัมผัสได้ว่าชิ้นส่วนกะโหลกเหล็กถูกเปิดออก และส่วนบนทั้งหมดของศีรษะตัวเองเปิดโล่ง เผยให้เห็นสมองสตอลก์เกอร์ด้านใน

"คุณซัวร์ก์ ได้ยินฉันมั๊ยคะ"

หญิงสาวอายุไม่น้อยมากคนหนึ่งกำลังก้มมองเขา เขามีความทรงจำบางเบาถึงเด็กสาวอีกคนและนึกสงสัยขึ้นมาว่านี่คือเธอหรือเปล่า แต่ไม่ใช่หรอก ใบหน้าในความฝันของเขาต้องมีลักษณะที่บิดเบี้ยว แต่ใบหน้าที่กลับไว้ที่ติ โครงหน้าคนตะวันตกกับโหนกแก้มสูงและผิวซีด ดวงตาสีดำที่ถูกล้อมด้วยแว่นกรอบหนาสีดำเช่นกัน ผมสั้นๆ ของเธอถูกย้อมเป็นสีเขียว และได้เสื้อคลุมพลาสติกใส่นั้น เธออยู่ในเครื่องแบบสีดำที่บนคอปกสูงสีดำปักสัญลักษณ์กะโหลกติดปีกสีเงิน

เธอวางมือลงบนโลหะพู่ ที่แผ่นอกของเธอพาดพุดต่อ "อย่ากลัวไปเลยนะคะคุณซัวร์ก์ ฉันรู้ว่านี่อาจจะสับสนหน่อยสำหรับคุณ คุณตายไปกว่าสิบแปดปีแล้วค่ะ"

"ตาย" เขาทวนคำพูด

หญิงสาวผู้นั้นยิ้ม ฟันของเธอขาวแต่เก ซี่ใหญ่ไปหน่อยสำหรับปากเล็ก ๆ นั้น "ใช้คำว่า 'จ่าคิล' อาจจะดีกว่านะคะ สตอลก์เกอร์ไม่เคยตายจริงๆ กันหรอก คุณชัวร์..."

เสียงครางครืนดังขึ้นอีกครั้ง ดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอเกินกว่าจะเป็นเสียงฟ้าผ่า แสงสีส้มวาวขึ้นบนเมฆและฉายบนหน้าผาที่ตระหง่านเงื่อมเหนือจุดพักนอนนิรันดรของซัวร์จนกลายเป็นเงาชะลูด ทหารบางนายเงยหน้าขึ้นมองมันอย่างกระวนกระวาย นายหนึ่งพูดขึ้น "ปืนใหญ่กระบอกสั้น พวกนั้นตีป้อมบิงแตกแล้ว เมืองชายขอบสะเทินน้ำสะเทินบกของพวกมันน่าจะมาถึงนี่ในไม่เกินชั่วโมง"

หญิงสาวเหลียวมองไปด้านหลังก่อนที่จะตอบ "ขอบคุณมาก กับต้น" และหันความสนใจกลับมายังซัวร์อีกครั้ง มือเธอขยับอย่างว่องไวในกะโหลกของเขา "คุณเสียหายอย่างหนักและปิดตัวเองไปนาน แต่เราจะช่วยซ่อมแซมคุณนะคะ ฉันทคือด็อกเตอร์อีโนนี่ ซีโร จากหน่วยปลุกชีวิต"

"ข้าจ่าอะไรไม่ได้เลย" ซัวร์ก็พูด

"หน่วยความจำของคุณเสียหาย" เธอตอบ "ฉันก็กลับมาไม่ได้ ขอโทษนะคะ"

ความโกรธเคืองและความรู้สึกคล้ายความตื่นกลัวเบาๆ ผุดขึ้นในใจ เขา รู้สึกราวกับผู้หญิงคนนั้นขโมยบางสิ่งไปจากเขา แม้จะไม่ว้าว้างนั้นคืออะไรก็ตาม เขาพยายามจะกางกรงเล็บออก แต่ก็ขยับไม่ได้เลย บางทีเขาอาจเป็นแค่ลูกตาดวงเดียวที่ถูกทิ้งอยู่ในดินแฉะๆ นี่ก็เป็นได้

"ไม่ต้องกังวล" ดร. ซีโรพูดต่อ "อดีตของคุณไม่สำคัญค่ะ ตอนนี้อยู่มาทำงานให้กับกองทัพอายุรภคแล้ว อีกไม่ช้าคุณจะมีชีวิตใหม่จ่าใหม่จ่า นะคะ"

บางสิ่งระเบิดขึ้นบนท้องฟ้าด้านหลังไบหน้ายิ้มแยมของเธอ ปาดเป็นรอยเปื้อนเงียบฉันท่งแสงสีเหลืองแดง ทหารนายหนึ่งตะโกนขึ้น "พวกมันมาแล้ว! กองพันของพลเอกนาคากำลังใช้รถถังเบลอร์* ได้กลับ แต่ก็ไม่น่า

* ทัมเบลอร์ (Tumblers) ยุทโธปกรณ์ของกองกำลังอายุรภคแบบหนึ่ง

จะยืนได้นานนัก!"

ดร. ซีโรพยักหน้าและยืนตัวขึ้นไปจากหลุมพลางบิดโคลนออกจากมือ "เราต้องย้ายคุณซาร์ก์ออกไปจากที่นี่โดยด่วน" เธอก็้มลงมองซาร์ก์พร้อมรอยยิ้มอีกครั้ง "ไม่ต้องกังวลนะคะคุณซาร์ก์ มียานบินรอเราอยู่แล้ว เราจะพาคุณไปที่ศูนย์งานสตอลด์เกอร์ที่บัตมิ่งค์ซาคา อีกไม่นานคุณก็น่าจะลุกขึ้นทำโน่นนี่ได้อีกครั้ง..."

เธอหลบไปข้างๆ ให้ร่างใหญ่สองร่างก้าวเข้ามา ทั้งสองเป็นสตอลด์เกอร์ เพราะของพวกมันกรีดร้องเป็นสัญลักษณ์รูปอสเนียดสีเขียวที่ซาร์ก์ไม่รู้จัก ทั้งคู่มิโบน้าโลหะอันว่างเปล่าไม่ต่างจากโบปลิว ทั้งหน้ามีเพียงช่องลูกตาแคบๆ ที่เปล่งแสงวาววามสีเขียวในยามที่พวกมันแบกร่างของซาร์ก์ขึ้นจากดินมว้างบนแปล กลุ่มชายที่คุมเครื่องจักรเหล่านั้นเร่งเท้าเดินอยู่ข้างๆ ตอนที่สตอลด์เกอร์ใบ้สองตัวแบกเปลเขาลงไปตามทางที่นำสู่กองคาราวานอากาศซึ่งยานบินลำแล้วลำเล่ากำลังลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าเปียกชุ่ม ดร. ซีโรวิ่งนำไปด้วยหน้าพลางตะโกน "เร็วๆ ลี! เร็วๆ! ระวังด้วยนะ คนนี้ชื่องโอบราณเลย!"

ทางเดินนั้นชันขึ้น แล้วซาร์ก์ก็เพิ่งเห็นสาเหตุที่เธอต้องเร่งและความกระวนกระวายจากคนของเธอ จากช่องว่างระหว่างผ้านั้นเขาเหลือบเห็นผืนน้ำขนาดใหญ่วาระยับภายใต้แสงวาวของท่ากระสุนปืน ห่างออกไปบนแผ่นดินแบนๆ มีตมิต เลยผืนน้ำไปมีเงาร่างมหึมาเคลื่อนอยู่ แสงจ้าจากยานบินที่กระจายตัวเหนือ่านฟ้าด้านบน และแสงวาวอ่อนจางจากแท่งเรืองแสงติตร่มชูชีพที่ค่อยๆ ตกลงช้าๆ นั้นทำให้เขาเห็นลือเหล็ก กรามมหึมา และป้อมปราการกับแท่นปืนใหญ่หุ้มเหล็กชั้นแล้วชั้นเล่า

เมืองเคลื่อนที่... นับได้เป็นกองทัพที่เดียวกำลังบดทางกันอยู่บนทุ่งหญ้าตรงนั้น ภาพของมันปลุกความทรงจำบางเบาในสมองของซาร์ก์ เขาจำเมืองแบบนั้นได้ อย่างน้อยเขาก็จำลักษณะคร่าวๆ ของเมืองแบบนั้นได้ แต่เขาเคยได้อยู่ในเมืองเช่นนั้นหรือไม่ หรือเขาเคยทำอะไรในเมืองพวกนั้น เขากลับไม่อาจจะระลึกได้เลย

และขณะที่หน่วยกู้ชีพเร่งเคลื่อนร่างใหญ่ของเขาไปยังยานบินที่รออยู่

ชั่วพริบตาหนึ่งเขาก็เห็นใบหน้าบิดเบี้ยวของเด็กสาวคนนั้นเงยขึ้นมองเขาอย่าง
เปี่ยมด้วยความเชื่อใจ ประหนึ่งเธอกำลังรอคอยสิ่งที่เขาได้สัญญาไว้กับเธอ
เอาไว้

แต่เด็กสาวผู้นั้นเป็นใคร และใบหน้าของเธอมาทำอะไรในสติสัมปชัญญะ
ของเขา เขาไม่รู้อีกต่อไปแล้ว

2

ที่แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์

หลายเดือนหลังจากนั้น ห่างออกไปที่อีกซีกโลกหนึ่ง เริน แนต์ส์เวิร์ธที่ นอนอยู่บนเตียง มองเลี้ยวแสงจันทร์ที่เคลื่อนผ่านเพดานห้องของเธอไปอย่างช้าๆ ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้ว และเธอไม่ได้ยินเสียงสิ่งใด นอกจากเสียงหัวใจตัวเองเต้นและเสียงเอี้ยดอ้าดที่แผ่วเบาเป็นระยะๆ ของบ้านเก่าหลังนี้ เธอไม่คิดว่าจะมีที่ใดในโลกเงียบกว่าที่ซึ่งเธอใช้ชีวิตอยู่อีกแล้ว... แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์ เมืองหิมะคร่ำคร่าที่ซุกตัวอยู่บนชายฝั่งหินขรุขระทิศใต้ของเกาะในทะเลสาบซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จัก ในมุมซึ่งถูกลืมของทวีปมรณะ

แต่ไม่ว่าจะเงียบเพียงใด เธอก็ไม่อาจนอนหลับตาลงได้ เธอพลิกตัวตะแคงข้าง พยายามผ่อนคลายร่างกายให้สบาย ผ้าห่มอุ่นๆ พันอยู่รอบตัว เธอเสียดกับแม่อีกแล้วเมื่อตอนช่วงอาหารค่ำ เป็นการทะเลาะที่เริ่มจากความเห็นไม่ลงรอยกันเพียงเล็กน้อย (เรื่องที่เรินอยากออกไปเล่นกับทิลตี้ สมิวและพี่น้องชาวสทรูกิแทนที่จะอยู่ล้างจาน) แต่ไม่นานมันก็ลามกลายเป็นสงครามขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยน้ำตาและคำครหา ความเคืองแค้นเก่าๆ ถูกขุดขึ้นมาโยนใส่กันทั้งบ้านราวกับเป็นลูกระเบิดมือขณะที่พ่อผู้นำส่งสารของเธอได้แต่ยืนมองจากข้างสนาม คอยพูดอย่างลึนหวัง 'เริน ใจเย็นๆ ลิ' และ 'เฮสเทอร์'

ขอเถอะ!

สุดท้ายเร็นก็แพ้อยู่ดี ในที่สุดเธอก็ต้องไปล้างจานและกระเทียบเท้าให้ดังที่สุดเท่าที่ทำได้ขึ้นมายังห้องนอน ตั้งแต่นั้นสมองของเธอก็หมุนตัวกับการคิดคำพูดเจ็บแสบที่อยากจะพูดไปก่อนหน้านี้ แม่ไม่มีทางรู้เลยว่าการอายุลิปห่ามันเป็นอย่างไร หน้าตาของแม่น่าเกลียดเสียจนสมัยเด็ก ๆ คงไม่มีเพื่อนแม้แต่คนเดียว แน่หนอนว่าไม่มีเพื่อนอย่างเนท์ ซาสทริก คนที่สาว ๆ ทุกคนในแองเคอร์เรจฝันถึง คนที่บอกทิลต์ว่าชอบเร็นจริงๆ บางทีอาจไม่เคยมีหนุ่มคนไหนมาชอบแม่เลยสักคน เว้นแต่พ่อคนเดียว... ในความคิดของเร็น พ่อเห็นข้อดีอะไรในตัวแม่นั้นเป็นปริศนายิ่งใหญ่ที่สุดในวันแอนด์ที่ซึ่งไขไม่ออก

เธอพลิกตัวอีกครั้ง พยายามหยุดคิดถึงมัน แต่ก็ยอมแพ้และผุดลุกจากเตียง ออกไปเดินเล่นสักหน่อยอาจช่วยให้สมองปลอดโปร่งขึ้นได้บ้าง ถ้าพ่อกับแม่ตื่นมาเจอว่าเธอหายตัวไปและนั่งกังวลว่าเธออาจจมน้ำตายหรือหนีออกจากบ้านไปแล้วล่ะก็... นั่นจะเป็นการสั่งสอนแม่ไม่ให้ทำเหมือนเธอเป็นเด็ก ๆ เร็นใส่เสื้อผ้า ใส่ถุงเท้ารองเท้า แล้วย่องลงบันไดไปในความเงียบของบ้านหลังนี้

พ่อกับแม่เลือกบ้านนี้เป็นของตัวเองเมื่อสิบหกปีก่อนตอนที่แองเคอร์เรจเพิ่งคลานตัวมเตี้ยขึ้นฝั่งและเร็นยังเป็นเพียงก้อนเนื้อเล็กๆ ที่ขดตัวอยู่ในมดลูกของแม่ นั่นคือประวัติครอบครัวของเธอ นิทานก่อนนอนที่เร็นจำได้มาตั้งแต่เด็ก เพรยา ราสมูลเซนอนุญาตให้พ่อกับแม่เลือกบ้านว่างๆ หลังใดก็ได้ในเมืองชั้นบน และทั้งสองก็เลือกหลังนี้... บ้านของพ่อค้าวาณิชบนถนนที่มีชื่อว่าต็อกสตาร์คอร์ธที่มองไปเห็นท่าอากาศยาน เป็นบ้านที่ดี ขนาดพอเหมาะ และสร้างไว้มั่นคง มีพื้นปูกระเบื้องกับท่อทำความร้อนเซรามิกขนาดใหญ่ผนังตกแต่งด้วยไม้และทองแดง หลายปีที่ผ่านมามีพ่อกับแม่แต่งเติมบ้านด้วยเฟอร์นิเจอร์ที่หามาได้จากบ้านร้างหลังอื่นในแถบนี้ ตกแต่งมันด้วยภาพเขียนผ้าม่านต่างๆ ขอนไม้ที่คลีนซ์ตัดมาติดฝั่ง และของเก่าโบราณบางชิ้นที่พ่อดีใจขึ้นมาได้ยามที่เข้าไปสำรวจในเนินมรณะ

เร็นย่องผ่านโถงทางเดินไปหยิบเสื้อโค้ตจากราวแขวนข้างประตูหน้า

ไม่เหลือบมองหรือแม้แต่จะคิดถึงภาพพิมพ์บนผนัง ขึ้นส่วนล้าค่าของเครื่องปั้นอาหาร และโทรศัพท์โบราณที่อยู่ในตู้โชว์กระจกหน้าบ้าน เธอโตขึ้นมาพร้อมกับของเหล่านี้ มันช่างน่าเบื่อนักสำหรับเธอ ในช่วงปีที่ผ่านมา เธอเริ่มรู้สึกที่บ้านหลังเล็กเกินไป รวากับเธอโตเกินบ้านไปแล้ว กลิ่นอันแสนคุ้นเคยของฝุ่นและน้ำยาขัดเงาไม้กับกลิ่นหนังสือของพ่อที่นี้อาจช่วยปลอบประโลมใจ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้เธออึดอัดได้เช่นกัน เธออายุสิบห้าปี และชีวิตของเธอก็บีบคั้นเธอราวกับรองเท้าคับๆ

เธอปิดประตูตามหลังตัวเองให้เบาที่สุดเท่าที่ทำได้ จากนั้นเร่งฝีเท้าไปตามด็อกสตาร์คอร์ต หมอกลอยอ้อยอิ่งราวหมอกวันเหนือเนินมรณะ และลมหายใจของเร็นก็ระบายออกมาเป็นหมอกเช่นกัน นี่เพิ่งต้นเดือนกันยายน แต่เธอก็ได้กลิ่นฤดูหนาวโชนมาในอากาศยามค่ำคืนแล้ว

ดวงจันทร์ลอยต่ำ แต่ดวงดาวกลับสูงสกา วอโรว่าเหนือศีรษะทอแสงเป็นประกาย ที่ใจกลางเมือง ส่วนยอดสถนิมเชระของปราสาทเหม็นคดียังคงยื่นตระหง่านด้านผืนฟ้าระยับแม้จะถูกปกคลุมด้วยเงาวัลย์รุ่งรัง ปราสาทเหม็นคดียี่ครั้งหนึ่งเคยเป็นวังของผู้ปกครองเมืองแองเคอร์เรจ แต่ทุกวันนี้คนที่อาศัยอยู่ในนั้นมีเพียงเฟรยาผู้ซึ่งเคยเป็นมาร์เกรวินองค์สุดท้ายของเมือง และตอนนี้เป็นครูในโรงเรียน ตั้งแต่อายุครบห้าขวบ ในวันจันทร์ถึงศุกร์ช่วงหน้าหนาวเร็นต้องไปเข้าห้องเรียนที่ชั้นล่างของปราสาทเพื่อฟังเฟรยาอธิบายเรื่องภูมิศาสตร์ คณิตศาสตร์ลอการิทึม ระบบเทศบาลแบบดาร์วิน และเรื่องอื่นๆ อีกมากมายที่ล้วนแต่ไม่น่าจะมีประโยชน์อะไรสำหรับเธอเลย ตอนนั้นเธอเบื่อหน่ายแสนสาหัส แต่ตอนนี้ที่เธออายุสิบห้า โตเกินจะไปโรงเรียนแล้ว เธอกลับคิดถึงมันอย่างที่สุด เธอจะไม่มีวันได้กลับไปนั่งในห้องเรียนเดิมๆ ห้องนั้นอีกนอกเสียจากว่าเธอจะทำตามคำชวนของเฟรยาเพื่อกลับไปช่วยสอนเด็กๆ ที่ยังเล็กกว่าเธอ

เฟรยายื่นข้อเสนอ นั้นให้เธอมาหลายสัปดาห์แล้ว อีกฝ่ายคงต้องการคำตอบในไม่ช้าเพราะเมื่อฤดูเก็บเกี่ยวจบลง เด็กๆ ในแองเคอร์เรจก็จะต้องกลับไปเข้าห้องเรียนอีกครั้ง แต่เร็นยังไม่รู้เลยว่าเธออยากจะไปเป็นผู้ช่วย

ให้เฟรยาหรือไม่ เธอไม่อยากคิดถึงเรื่องนั้นเสียด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ในคืนนี้
 ที่ปลายถนนคือกอสตาร์ทคอร์ตมีบันไดเจาะผ่านแผ่นพื้นเหล็กแบ่งชั้นลง
 ไปสู่ยานเครื่องยนต์ ตอนที่เร็นวิ่งโครมครามลงบันไดไปนั้น กลิ่นเหมือน
 ฤดูร้อนก็พลุ่งขึ้นแตะจมูก เธอได้ยินเสียงเกิลด์สนิมกะเทาะหลอดที่ได้รองเท้าบูต
 แล้วตกลงสู่กองฟางเบื้องล่าง กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วยานนี้ของเมืองคงจะ
 เต็มเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาและเสียงต่างๆ สมัยที่เครื่องยนต์ของแองเคอร์เรจยัง
 ขับเคลื่อนพาตัวเมืองเลื่อนไหลไปบนแผ่นน้ำแข็งที่เหนือสุดของโลกเพื่อแลก
 เปลี่ยนสินค้าต่างๆ แต่การเดินทางของเมืองนี้จบลงก่อนที่เร็นจะลืมตาดูโลก
 ยานเครื่องยนต์จึงถูกเปลี่ยนเป็นโกดังสำหรับเก็บฟางและผลหมากรากไม้
 อีกทั้งเป็นที่อยู่ของวัวในหน้าหนาว ลำแสงจันทร์สาดลงมาบางเบาลอดผ่าน
 ช่องแสงและรูโหว่บนแผ่นแบ่งชั้นเหนือศีรษะ ส่องให้เธอเห็นมัดฟางที่ซ้อน
 กันอยู่ระหว่งดังเชื้อเพลิงว่างเปล่า

สมัยที่เร็นยังเด็กกว่านี้ ชั้นร่างๆ ของเมืองอย่างที่นี่เป็นสนามเด็กเล่น
 ของเธอ เธอยังคงชอบมาเดินเล่นที่นี่ทุกครั้งที่รู้สึกเศร้าหรือเบื่อ จินตนาการ
 ว่าจะสนุกเพียงใดหากได้ใช้ชีวิตในเมืองที่เคลื่อนที่ได้จริงๆ พวกผู้ใหญ่พูดกัน
 แต่เรื่องวันเก่าๆ ที่แสนย่ำแย่ พูดว่ามันน่ากลัวเพียงใดที่ต้องใช้ชีวิตท่ามกลาง
 อันตรายของการถูกเมืองที่ใหญ่กว่าหรือเร็วกว่าจ้องเขมือบอยู่ตลอดเวลา แต่
 เร็นก็ยังอยากมีโอกาสได้เห็นเมืองเคลื่อนที่ที่สูงตระหง่าน หรือได้อยู่บน
 ยานบินซึ่งบินจากเมืองหนึ่งสู่อีกเมืองหนึ่งอย่างที่ไม่กับพ่อเคยทำก่อนเธอเกิด
 พ่อยังมีรูปถ่ายใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เป็นรูปของทั้งสองยืนอยู่บนท่าอากาศยาน
 ในเมืองชื่อซานฮวน เดอ ลอส โมโตเรส หน้ายานบินสีแดงลำสวยของพวกเขา
 ที่ชื่อว่าเจนนี ฮานิวอร์ แต่ไม่เคยเล่าถึงการผจญภัยที่พวกเขาเคย
 ผ่านมา เร็นรู้เพียงแต่ว่าทั้งสองร่อนลงจอดที่แองเคอร์เรจ ที่ซึ่งศาสตราจารย์
 เพนนี่รอยล์ผู้ร้ายจากขโมยยานไปจากพวกเขา หลังจากนั้นทั้งสองก็ลงหลัก
 ปักฐาน พอใจกับการทำหน้าที่ของตนกับชีวิตสบายๆ เรียบง่ายในไวน์แลนด์
 ฉะนั้นมันดวงดีจริงๆ เร็นคิดพลางสุดลมหายใจรับกลิ่นกองฟางอุ่นที่
 หอมกรุ่นราวดอกไม้ เธออยากเป็นลูกสาวของพ่อค้าอากาศกับเขาบ้าง มัน

ฟังดูเป็นชีวิตที่อู้ฟูดีไม่หยอก อย่างน้อยก็น่าสนใจว่าชีวิตของเธอตอนนี้ ชีวิตที่ติดอยู่บนเกาะโดดเดี่ยวท่ามกลางผู้คน que คิดว่าแค่การแข่งขันพายเรือหรือฤดูเก็บเกี่ยวแอปเปิ้ลที่ได้ผลผลิตดีก็เป็นเรื่องน่าตื่นเต้นเสียเต็มประดาแล้ว

เสียงประตูปิดลงที่ไต่ลั่นแห่งในความมืดเบื้องหน้าทำให้เธอสะดุ้งโหยง เธอคุ้นชินกับความเงียบและการอยู่ตามลำพังคนเดียวเสียจนแค่คิดว่าจะมีใครคนอื่นลงมาเดินข้างล่างนี้ด้วยก็แทบจะน่ากลัวทีเดียว แต่แล้วเธอก็นึกได้ว่าเธออยู่ที่ไหน เพราะตอนที่เธอมัดแต่หมกมุ่นกับความคิดของตัวเองนั้นเท้าของเธอได้พาเดินเข้ามาจนถึงใจกลางของเขตนี้ ที่ซึ่งคอล วิศวกรประจำแองเคอร์เรจใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในกระท่อมเก่าๆ ระหว่างเสาค้ำชั้นเมืองสองเสา เขาเป็นประชากรเพียงคนเดียวในทั้งหมดของแองเคอร์เรจที่อยู่ชั้นล่าง เพราะไม่มีใครอื่นเลือกมาอยู่ท่ามกลางฝุ่นและเงามืดในเมื่อมีคฤหาสน์สวยงามมากมายตั้งวางๆ อยู่ได้แสงตะวันเบื้องบน แต่คอลเป็นคนแปลกๆ ไม่เหมือนใคร เขาไม่ชอบแสงตะวันเพราะเขาโตขึ้นมาในกริมส์บี ช่องโงจร์ใต้ทะเล แล้วเขาก็ไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับเขาด้วย เมื่อก่อนเขาเคยสนิทกับสคาบิอัสเฒ่า วิศวกรประจำเมืองคนเก่า แต่ตั้งแต่คุณปู่คนนั้นตายไปเขาก็อยู่กับตัวเองเพียงลำพังในความมืดใต้เมืองแห่งนี้

ว่าแต่เขามาแฟนฟานในย่านเครื่องยนต์ยามวิกาลอย่างนี้ทำไมกัน ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เร็นจึงย่องขึ้นบันไดไปยังทางเดินเหนือศีรษะ จากตรงนั้นเธอสามารถมองข้ามหลุมเครื่องยนต์เก่าไปเห็นกระท่อมของคอลได้ คอลยืนอยู่หน้าประตูกระท่อม ในมือถือตะเกียงไฟฟ้า เขายกมันขึ้นเพื่ออ่านเศษกระดาษที่ถือไว้ในอีกมือหนึ่ง ครูต่อมาเขาก็เก็บกระดาษนั้นเข้ากระเป่าและออกเดินมุ่งหน้าไปยังขอบเมือง

เร็นรีบไต่กลับลงบันไดและเดินตามแสงตะเกียงไป เธอรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยทีเดียว สมัยที่เธอเด็กกว่านี้และกำลังไล่อ่านหนังสือสำหรับเด็กในห้องสมุดขององค์มาร์เกรวินอย่างต่อเนืองนั้น เล่มโปรดที่สุดของเธอเป็นเรื่องของนักเรียนสาวนักสืบผู้กล้าที่จัดการกับนักย่องเบาและกระซกหน้ากากของวงการสายลับฝ่ายต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ เธอนึกเสียตายเสมอที่ในไวน์แลนด์

แห่งนี้ไม่มีอาชญากรให้เธอตามสืบได้เลย แต่ว่าครั้งหนึ่งคอลก็เคยเป็นตีนแมวไม่ใช่เหรอ ไม่นั่นเขาอาจจะกำลังกลับไปทำนิสัยแบบเดิมก็ได้!

นอกเสียจาก...ว่ามันไม่มีประโยชน์ที่จะขโมยสิ่งใดในแองเคอร์เรจ ที่ซึ่งทุกคนสามารถหยิบสิ่งของที่ต้องการได้จากร้านค้าและบ้านที่ถูกทิ้งร้างนับร้อยๆ หลัง ตอนที่เธอค่อยๆ เดินผ่านกองเครื่องจักรที่แยกส่วนไว้ครึ่งๆ กลางๆ ด้านหลังกระท่อมของคอล เธอก็พยายามคิดหาเหตุผลที่ฟังซึ้นกว่านั้นมาอธิบายการออกมาเพ่นพ่านตอนกลางคืนของเขา ไม่นั่นเขาอาจจะนอนไม่หลับเหมือนกับเธอ หรือไม่เขาอาจจะกังวลเรื่องอะไรสักอย่าง ทิลดีเพื่อนของเธอเคยบอกเธอว่าเมื่อหลายปีก่อน สมัยที่แองเคอร์เรจเพิ่งขึ้นมาตั้งอยู่ที่ไวน์แลนด์ใหม่ๆ คอลเคยรักอยู่กับเฟรยา และเฟรยาก็รักคอลด้วยเช่นกัน แต่ความรักของทั้งสองไม่อาจไปถึงไหนได้เพราะคอลเป็นคนแปลกเกินไป แปลกมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว บางทีเขาอาจจะเดินเตร็ดเตร่อยู่ในย่านเครื่องจักรนี้ทุกคืนเพราะกำลังโหยหาความรักที่สูญหายไป หรือเขาอาจจะรักกับคนอื่นและจะไปลอบพบกับเธอเพื่อจะได้พลอดรักได้แสงจันทร์ที่ขอบเมืองก็ได้

ด้วยความตั้งใจที่จะได้มีเรื่องสนุกจริงๆ ไปเล่าให้ทิลดีฟังตอนเช้าวันพรุ่งนี้ เร็นก็ยิ่งเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ตอนที่ไปถึงขอบเมือง คอลไม่ได้หยุดเดิน เขากลับเร่งฝีเท้าลงไปตามบันไดที่นำไปสู่พื้นโลกเปล่า จากนั้นก็เดินขึ้นเนินไปต่อพลางวาดแสงตะเกียงไปข้างหน้า เร็นร่อยอยู่ชั่วอึดใจก่อนจะตามไป กระโดดลงไปในบุ่มไม้หนุ่มๆ แล้วย่องตามเขาไปบนทางที่จะพาไปสู่บ้านกัณฑ์หินซึ่งเป็นโรงไฟฟ้าพลังน้ำของสคาบิวัสเต่า คอลไม่ได้หยุดตรงนั้นเช่นกัน แต่กลับเดินต่อไป เดินขึ้นเนินไปตามสวนแอปเปิ้ลและทุ่งหญ้าที่ราบสูง เดินเข้าไปในป่า

คอลหยุดลง ณ เหนือสุดของเกาะ ที่ซึ่งต้นสนส่งกลิ่นยางไม้ลอยคลุ้งในอากาศและหน้าผาแห่งร่างผ่านทุ่งหญ้าราวกับเป็นหนามกลางหลังมังกร เขาดับตะเกียงแล้วมองไปรอบๆ ที่ด้านหลังเขาเล็บห้าฟุต เร็นก็ก้มตัวลงซุ่มอยู่ในแสงเงาที่ตัดผ่านกันและกัน สายลมจางๆ พัดเส้นผมบางเบา ที่เหนือศีรษะเธอนั้นเหล่าต้นไม้ราวกับกำลังโบกมือเล็กๆ ให้กับท้องฟ้า

คอลก้มลงมองเมืองที่หลับใหลซุกซ่อนอยู่กับชายฝั่งทะเลทิศใต้ของเกาะ แล้วเขาก็หันหลังให้เมือง ยกตะเกียงขึ้น เปิดปิดมันไปสามครั้ง เขาบ้าไปแล้วแหง เเร็นคิด แต่แล้วเธอก็คิดใหม่ ไม่ใช่ เขากำลังส่งสัญญาณให้ใครสักคนต่างหาก เหมือนครูใหญ่ใจร้ายในเรื่อง 'มิลลี คริสป์กับปริศนาบนชั้นที่สิบสอง' ไง!

และที่ด้านล่าง บนชายฝั่งโหดหินของทิศเหนือก็มีอีกแสงหนึ่งสว่างวาบตอบกลับมา

คอลออกเดินอีกครั้ง เเร็นก็ก้าวตามเขาไปอีก เดินลงไปตามหน้าผาสูงชันทางทิศเหนือของเกาะ พ้นจากสายตาของคนในเมือง หรือว่าเขากับเฟรยากลับมารักกันแล้ว แต่กลัวเสียงนินทาถ้าจะมีใครเกิดรู้เข้านะ? มันเป็นความคิดที่โธมนติกมากและทำให้เร็นยึดกับตัวเองตอนที่เธอตามรอยคอลลงไปยังเส้นทางลาดชันที่เป็นทางหากินของแกะ เดินผ่านหย่อมดินเบิร์ช และลงไปจนถึงชายหาดระหว่างแหลมทั้งสองด้าน

เฟรยาไม่ได้รอเขาอยู่ที่นี้ แต่มีคนอื่นรออยู่ ชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่ชายน้ำ ฝ้ามองคอลที่กำลังเดินบนหาดกรวดเข้าไปหาเขา และแม้จะอยู่ห่าง แดมมีเพียงแสงสลัวจากออโรรา เเร็นก็ยังบอกได้ว่าเขาคนนั้นเป็นคนที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

ตอนแรกเธอยังไม่อยากจะเชื่อ ไม่มีคนแปลกหน้าในไวน์แลนด์ คนกลุ่มเดียวที่อยู่ที่นี่คือคนที่เดินทางมาพร้อมกับแองเคอร์เรจ หรือเกิดที่นี่นับตั้งแต่สมัยนั้นเป็นต้นมา และเร็นก็รู้จักทุกคน แต่ผู้ชายที่อยู่บนหาดคนนั้นเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธอ นอกจากนี้เสียงของเขา...ตอนที่เขาพูดขึ้น...ก็เป็นเสียงที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน

"คอล เพื่อนยาก! ดีใจที่ได้เจอนายนะ"

"การ์เกิล" คอลพูดด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยสบายใจ และไม่ยอมจับมือที่ชายแปลกหน้าผู้นั้นยื่นมาให้

ทั้งสองพูดอย่างอื่นอีก แต่เร็นมัวแต่หมกมุ่นกับความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับผู้มาใหม่เกินกว่าจะสนใจฟัง เขาเป็นใครกัน เขามาที่นี่ได้อย่างไร เขาต้องการอะไร

และเมื่อคำตอบปรากฏขึ้นในใจ มันก็เป็นคำตอบที่เธอไม่ชอบเอาเสียเลย เด็กหลง...พวกนั้นถูกเรียกอย่างนั้น พวกที่คอลเคยอยู่ด้วย กลุ่มที่เข้าปล้นแองเคอร์เรจด้วยเครื่องมือประหลาดเหมือนแมงมุมในสมัยที่เมืองยังเดินทางบนน้ำแข็ง แต่คอลออกจากกลุ่มนั้นแล้วเพื่อจะมาอยู่กับเฟรยาและสคาบิอัธ...ไม่ใช่เธอ หรือว่าเขายังลักลอบติดต่อกับกลุ่มเด็กหลงอย่างลับๆ มาตลอดหลายปี รอจนกว่าเมืองจะเข้าที่เข้าทางและเริ่มเจริญก้าวหน้า ก่อนที่จะเรียกพวกมาปล้นเมืองนี้อีกครั้ง

แต่คนแปลกหน้าบนชายหาดนั้นไม่ใช่เด็ก เขาเป็นผู้ชายเต็มตัวที่มีผมยาวสีเข้ม ใส่รองเท้าบูตสูงเหมือนพวกโจรสลัดในหนังสือนิทาน กับเสื้อโค้ดที่ยาวลงมาถึงเข่า เขาสะบัดชายเสื้อโค้ดไปด้านหลังและซุกนิ้วหัวแม่มือเข้ากับเข็มขัด ตอนนั้นเองที่เร็นเห็นปืนเหน็บอยู่ในช่องข้างตัวเขา

เธอรู้ทันทีว่าเรื่องนี้มันเกินตัวเธอไปมาก เธออยากวิ่งกลับบ้านและรีบบอกเรื่องอันตรายนี้อกับแม่และพ่อ แต่ชายทั้งสองก็ก้าวเข้ามาใกล้เธอยิ่งขึ้นแล้ว ถ้าเธอวิ่งหนี พวกเขาต้องเห็นเธอแน่ เธอจึงขยับตัวซุกร่างลึกลงเข้าไปในพุ่มไม้หนามเตี้ยๆ ด้านหลังของหาด กะเวลาการขยับตัวแต่ละครั้งให้เข้ากับเสียงครางแผ่วของคลื่นลูกเล็กๆ ที่ซัดเข้าหาหาดกรวด

ผู้ชายที่ชื่อการ์เกิลยังคงพูดอยู่ ฟังดูเหมือนเขากำลังพยายามเล่นมุกอะไรสักอย่าง แต่คอลก็ตัดบททันที "นายมาที่นี่ทำไมการ์เกิล ฉันนึกว่าชีวิตนี้จะไม่ต้องเจอพวกเด็กหลงอีกแล้วเลยตกใจนิดหน่อยที่เจอจดหมายของนายอยู่ใต้ประตู นี่นายซุ่มดูแองเคอร์เรจมานานเท่าไรแล้ว"

"ตั้งแต่เมื่อวาน" การ์เกิลตอบ "เราก็แค่แวะมาทักทายและมาดูว่านายเป็นไงมั่ง แบบเพื่อนเก่านะ"

"ฉันทำไมไม่แสดงตัวออกมา ทำไมไม่มาคุยกับฉันตอนกลางวัน ทำไมต้องทิ้งข้อความไว้และให้ฉันเดินออกมาถึงนี่ตอนกลางคืนกลางคืนด้วย"

"ให้ตายเถอะคอล ฉันก็อยากทำแบบนั้นนะ ตั้งใจจะจอดเรือดำน้ำบนหาดเทียบเรือเลยละ ไปแบบเปิดเผยไม่ซ่อนเร้น แต่ฉันก็ต้องส่งกล้องปูเข้ามาก่อน แบบว่า...แค่ให้มันใจนะ ซึ่งก็ดีแล้วที่ส่งมาใช้มัยละ เกิดอะไรขึ้นกันคอล

ฉันนึกว่านายจะได้เป็นคนใหญ่คนโตที่นี้ซะอีก! แล้วคุณายสิ ใส่เอี่ยมชกมก ผมยุ่งเหยิง เคราก็ไม่ได้โกนมาเป็นอาทิตย์ ฤดูกาลนี้ในเองเคอร์เรจเขาฮิต ลุคแบบคนจรจัดเสียดสีกันหรอไงนะ ฉันนึกว่านายจะแต่งงานกับมาร์เกรวิน อะไรนั่นเสียดอีก ยายเฟรยา นามสกุลอะไรก็ไม่วู้หนั้นนะ"

"ราสมุสเซน" คอลพูดอย่างไม่ค่อยพอใจนัก เขาเบือนหน้าหนีคนตรงหน้า "ตอนแรกฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่มันก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น การ์เกิล เรื่องมันซับซ้อน ความเป็นจริงมันไม่เหมือนเวลาที่เราคิดตอนมองผ่านกล้องปุหรือกนะ ฉันไม่เคยเข้ากับที่นี้ได้จริงๆ เลย"

"นี่กว่าพวกคนแห่งจะอ้าแขนยอมรับนายเสียดอีก" การ์เกิลตอบ ฟังดูประหลาดใจ "ทั้งที่นายเอาแผนที่มาให้อะไรทำนองนั้นนะ"

คอลยกไหล่ "ทุกคนก็ใจดีแหละ ฉันแค่เข้ากับพวกเขาไม่ได้เอง ไม่รู้จะคุยกับพวกนั้นยังไง และการพูดก็สำคัญในหมู่พวกคนแห่ง สมัยที่คุณสคาบิอัลยังอยู่นั้นก็พอไหว เราทำงานด้วยกันโดยไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมาก เราสื่อสารผ่านงานแทนที่จะต้องใช้คำพูด แต่ตอนนี้พอเขาตายไปแล้ว...ว่าแต่เรื่องของนายเถอะ คุณลุงละ คุณลุงเป็นยังไงบ้าง"

"อย่างกับนายจะสนใจจริงๆ จังแหละ!"

"สนสิ ฉันคิดถึงเขาบ่อยๆ นะ หรือว่าเขา...?"

"ตาแก่นั้นยังอยู่คอล" การ์เกิลตอบ

"ครั้งสุดท้ายที่คุยกับนาย นายวางแผนจะกำจัดเขาที่ จะรับช่วงแทน..."

"ฉันก็ได้รับช่วงแทนแล้วไง" การ์เกิลตอบพร้อมยิ้มยั้งฟันจนเร็นเห็นเป็นสีชาวาวในความมืด "คุณลุงไม่ได้เจ็บแหมมอย่างที่เคยเป็นหรือก เขาไม่เคยลืมเรื่องที่เกิดที่เกาะโรกส์รูสต์ได้เลย เด็กดีๆ ของเขาตายไปเยอะเลย และมันก็เป็นความผิดของเขาเอง เรื่องนั้นเกือบทำให้เขาหมดกำลังใจเสียวะ เตี้ยวนี้เขาต้องฟังฉันทุกอย่างแล้ว ส่วนเด็กๆ ก็มองฉันเป็นต้นแบบแทน"

"แหงล่ะ" คอลตอบ เหมือนมีความหมายบางอย่างแฝงอยู่ในคำนั้น ความหมายที่เร็นไม่อาจเข้าใจ ราวกับทั้งสองกำลังต่อบทสนทนาที่เริ่มขึ้นเมื่อนานมาแล้วก่อนที่เธอจะเกิด คอลถามต่อ "นายบอกว่าอยากได้ความ

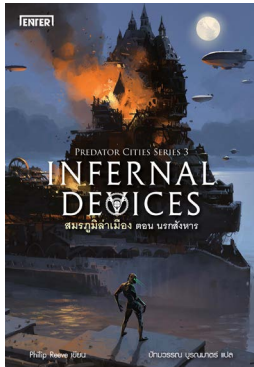
ช่วยเหลือจากฉัน?"

"ก็คิดว่าจะลองถามดูนะ" การ์เกิลตอบ "เห็นแก่คืนวันเก่าๆ"

"นายมีแผนอะไร"

"ไม่มีแผนอะไรเลย จริงๆ นะ" น้ำเสียงของการ์เกิลฟังเหมือนน้อยใจ "คอล ฉันไม่ได้มาทำภารกิจย่องเบาอะไรที่นี่ ฉันไม่ได้อยากปล้นเพื่อนคนแห่งแสนดีของนาย ฉันแค่มาตามหาของอย่างเดียว ของเล็กน้อย ของเฉพาะทางเล็กๆ ที่จะไม่ใครสนใจเลย ฉันใช้กล้องบูดูมาแล้ว ส่งคืนแมวที่เก่งที่สุดมาก็แล้ว แต่ก็ยังหาไม่เจอ ฉันเลยคิดว่า 'เราต้องใช้คนข้างในล่ะนะ' แล้วนายก็อยู่ตรงนี้ ฉันเลยบอกลูกเรือว่า 'เราพึ่งคอลได้แน่' "

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305106311.html>